

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jiřího Zemánka a soudců Josefa Fialy a Radovana Suchánka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **MUDr. S. Z.**, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, zastoupeného Mgr. Michalem Strakou, advokátem, sídlem Vídeňská 849/15, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. září 2019 sp. zn. 7 To 234/2019, a proti postupu Městského soudu v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 3 T 151/2017 a Krajského soudu v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 8 To 113/2019, za účasti **Krajského soudu v Brně** a **Městského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, a **Vrchního státního zastupitelství v Olomouci**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. září 2019 sp. zn. 7 To 234/2019 byla porušena stěžovatelova práva na soudní ochranu, na rovnost účastníků v řízení a na obhajobu, zaručená v čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. září 2019 sp. zn. 7 To 234/2019 se ruší.

III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), stěžovatel napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí pro porušení svých ústavně zaručených práv zakotvených v čl. 8 odst. 2 a 5, čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3, čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i svých práv podle čl. 5 odst. 1 písm. c), odst. 3 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Současně se domáhá ochrany proti postupu Městského soudu v Brně (dále jen „městský soud“) v řízení vedeném pod sp. zn. 3 T 151/2017 a Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) v řízení vedeném pod sp. zn. 8 To 113/2019, blíže popsánému v rekapitulaci stěžovatelovy argumentace níže, z důvodu porušení svého práva na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Vůči napadenému rozhodnutí stěžovatel původně navrhl toliko to, aby Ústavní soud porušení jeho ústavně

zaručených práv konstatoval, v doplnění ústavní stížnosti však navrhl toto rozhodnutí též zrušit. Vůči postupu soudů navrhl, aby Ústavní soud přikázal městskému soudu a krajskému soudu ze spisu odstranit veškerou soukromou komunikaci, fotografie a dokumenty včetně lékařských zpráv stěžovatele, které nijak nesouvisejí s trestním řízením. Stěžovatel rovněž požádal Ústavní soud, aby o jeho ústavní stížnosti bylo rozhodnuto podle § 39 zákona o Ústavním soudu jako o naléhavé věci mimo pořadí došlých návrhů.

2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že proti stěžovateli (a dalším osobám) je vedeno trestní řízení pro zvlášť závažný zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea první a druhá trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 2 a 3 písm. c) a e) tr. zák. spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zák. a ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 téhož zákona, přečin nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zák. spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zák. a ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zák. a přečin podplacení dle § 332 odst. 1 tr. zák.

3. Rozsudkem městského soudu ze dne 5. 3. 2019 č. j. 3 T 151/2017-7523 byl stěžovatel uznán vinným přečinem křivého obvinění dle § 345 odst. 2 a 3 písm. c) a e) trestního zákoníku, jako organizátor podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečinem nadřování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem podplacení dle § 332 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří a půl roku se zařazením do věznice s ostrahou.

4. Městský soud usnesením ze dne 5. 3. 2019 sp. zn. 3 T 151/2017 s poukazem na vyhlášení prvostupňového rozsudku a (nepravomocnému) odsouzení stěžovatele pouze za přečiny, rozhodl o propuštění stěžovatele z vazby, jelikož s ohledem na skutková zjištění a právní závěry týkající se trestné činnosti stěžovatele, která byla posouzena mírněji, než mu byla za vinu kladena v obžalobě, dospěl k závěru, že celková doba vazby stanovená pro trestní řízení o přečinu byla překročena, když stěžovatel se nacházel ve vazbě již 27 měsíců, přičemž dle § 72a odst. 1 písm. a) trestního řádu přípustná doba vazby v trestním řízení o přečinu nemůže přesáhnout jeden rok.

5. Usnesením krajského soudu ze dne 29. 3. 2019 č. j. 8 To 113/2019-7679 bylo ke stížnosti vedlejšího účastníka rozhodnutí o propuštění stěžovatele z vazby zrušeno a bylo rozhodnuto, že stěžovatel se podle § 72 odst. 1 a 4 trestního řádu ponechává ve vazbě, neboť jsou dány důvody vazby uvedené v § 67 písm. a) a c) trestního řádu.

6. Nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2019 sp. zn. III. ÚS 1056/19 bylo usnesení krajského soudu zrušeno, přičemž Ústavní soud konstatoval, že jím bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu, právo na rovnost účastníků v řízení, právo na to, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby a aby se mohl hájit sám nebo prostřednictvím obhájce, zaručená v čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 40 odst. 3 Listiny. Tato porušení shledal v tom, že odůvodnění stížnosti státního zástupce nebylo předloženo obhájce a tudíž jí nebyla poskytnuta možnost se ke stížnosti vyjádřit. Nebylo tak učiněno zadost požadavkům na kontradiktornost trestního procesu. Ústavní soud konstatoval, že i po zrušení předmětného usnesení zůstává další posouzení důvodnosti vazebního stíhání

v působnosti orgánů činných v trestním řízení, k nimž Ústavní soud nepatří, přičemž někdejší stížnost státního zástupce proti propuštění stěžovatele z vazby si zachovává odkladný účinek a věc musí být opětovně projednána krajským soudem, který bude znovu rozhodovat o podané stížnosti státního zástupce, s níž nejprve musí stěžovatele seznámit.

7. Krajský soud následně rozhodl napadeným usnesením ze dne 25. 9. 2019 sp. zn. 7 To 234/2019, přičemž vyslovil shodný výrok, jako již ve svém předchozím rozhodnutí, zrušeném nálezem Ústavního soudu.

8. Z podnětu odvolání státního zástupce byl rozsudek městského soudu zrušen rozsudkem krajského soudu dne 26. 9. 2019 sp. zn. 8 To 113/2019 a bylo nově rozhodnuto tak, že stěžovatel je vinen zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea první a druhá trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění dle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) a e) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 spáchaný ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 trestního zákoníku, přečinem nadřezování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 spáchaný ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, který spáchal ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem podplacení dle § 332 odst. 1 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 a byl mu uložen (mimo jiné) úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let se zařazením do věznice s ostrahou. Tétoho dne došlo k nařízení výkonu trestu a stěžovatel se tak již nenachází ve vazbě, nýbrž ve výkonu trestu odnětí svobody.

II.

Argumentace stěžovatele

9. Porušení svých základních práv stěžovatel v rozsáhlé argumentaci shledává v několika rovinách. První okruh námitek se týká rozhodování krajského soudu o stížnosti státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění z vazby po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/19 způsobem nerespektujícím závaznost uvedeného nálezu, z čehož stěžovatel dovozuje nezákonnost své vazby.

10. Zde stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud nerespektoval závazný pokyn Ústavního soudu v jeho nálezu sp. zn. III. ÚS 1056/19, podle kterého o stížnosti proti usnesení o vazbě měl rozhodovat poté, co poskytne prostor obhajobě k obeznámení se s důvody stížnosti státního zástupce a umožní mu v souladu se zásadou kontradiktornosti vyjádřit se k ní. Samotná stížnost státního zástupce (resp. odůvodnění této stížnosti, která byla původně podána jako blanketní) mu sice soudem byla doručena, avšak k doručení došlo dne 24. 9. 2019 v 18:45 hod. bez toho, že by s ní krajský soud zaslal nějaký průvodní dopis, kterým by stanovil lhůtu pro vyjádření se ke stížnosti, případně informoval obhajobu, kdy bude ve věci rozhodováno. Následující den, tj. dne 25. 9. 2019, bylo v neveřejném zasedání o stížnosti rozhodnuto tak, že krajský soud ústavní stížností napadeným rozhodnutím podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušil rozhodnutí o propuštění stěžovatele z vazby, a rozhodl, že stěžovatel se podle § 72

odst. 1 a 4 trestního řádu ponechává ve vazbě, neboť i nadále jsou dány důvody vazby uvedené v § 67 písm. a) a c) trestního řádu.

11. Provedené doručení odůvodnění stížnosti státního zástupce obhajobě považuje stěžovatel toliko za formální úkon soudu, kterým nemohlo dojít k naplnění jeho účelu, čímž opětovně nebyl respektován požadavek kontradiktornosti řízení. S ohledem na čas tohoto doručení (po pracovní době) a vydání rozhodnutí poté v následující den, a to bez toho, že by byla určena lhůta k vyjádření či alespoň poskytnuta informace o plánovaném termínu neveřejného zasedání, nebyla obhajobě reálně poskytnuta možnost se s tvrzeními státního zástupce, uváděnými v odůvodnění stížnosti, seznámit, natož se k nim kvalifikovaně vyjádřit. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že pouhých 7 pracovních dní po doručení odůvodnění stížnosti reagoval na argumentaci státního zástupce svým rozsáhlým písemným podáním soudu, aniž by měl vědomost o tom, že věc již byla rozhodnuta. V této souvislosti odkazuje i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a z ní dovozené závěry, že Úmluva „*negarantuje teoretická či iluzorní práva, ale práva konkrétní a účinná*“, přičemž je nutno dbát o možnost jejich praktického uplatnění, nepostačuje jen formální respekt bez faktického dopadu.

12. Stěžovatel poukazuje též na nerespektování závazné části nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/19 krajským soudem, dle kterého byl rozhodující soud povinen nikoliv pouze zaslat stěžovateli odůvodnění stížnosti státního zástupce, ale po jeho doručení mu i poskytnout čas a možnost k přípravě obhajoby, poskytnout čas na faktické obeznámení se s jeho obsahem a provedení odpovídající reakce. Krajský soud však podle stěžovatele zvolil postup zcela rozporný s požadavky nálezu. Nemožnost stěžovatele efektivně reagovat na doplnění odůvodnění stížnosti považuje za flagrantní porušení práva na soudní ochranu, přičemž přístup krajského soudu, kterým měl dát jasně najevo, že nehodlá v praxi akceptovat závazný výslovný názor Ústavního soudu, považuje za nepřijatelný.

13. Stěžovatel své tvrzení o porušení své osobní svobody dále odůvodňuje argumentací zaměřenou na nerespektování požadavku urychleného rozhodování o trvání vazebních důvodů a na pravidelný přezkum trvání vazby. S poukazem na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva dovozuje, že vazební řízení v obou stupních nemá trvat déle než 6 týdnů, na jednom stupni pak může trvat maximálně 3 týdny. Stěžovatel podal žádost o propuštění z vazby dne 14. 1. 2019, doplnil ji dne 28. 1. 2019 a dne 1. 4. 2019. O této žádosti ale městský soud nerozhodoval, což výslovně uvedl ve svém usnesení ze dne 5. 3. 2019 o propuštění stěžovatele z vazby, když důvodem tohoto propuštění bylo toliko uplynutí celkové doby vazby přípustné v trestním řízení pro přečin. O jeho žádosti nebylo rozhodnuto ani následným usnesením krajského soudu ze dne 29. 3. 2019 (později zrušeném nálezem Ústavního soudu). Stěžovatel namítá délku vazebního řízení, v němž zůstaly zcela opomenuty i jeho žádosti o propuštění z vazby a o jejím nahrazení.

14. Další argumentace stěžovatele se soustřeďuje na neexistenci materiálních důvodů vazby, a to jak tzv. vazby útěkové, tak i tzv. vazby předstižné. Dále k době, kterou strávil ve vazbě, zdůrazňuje, že jeho vazbu je nezbytné počítat pro posouzení celkové doby jejího trvání i ve spojení s vazbou, ve které se nacházel v jiné, související trestní věci vedené

pod sp. zn. 46 T 5/2015. Svá tvrzení dále rozvádí a poukazuje na nezbytnost započtení všech období vazby do uloženého trestu, a to už toho, který byl uložen prvním rozsudkem, nikoliv až do případně uloženého souhrnného trestu.

15. Druhý okruh námitek stěžovatele představuje jeho tvrzení o porušení práva na obhajobu, k němuž mělo primárně dojít v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 46 T 5/2015, které však podle stěžovatele s ohledem na vzájemnou provázanost řízení dopadá i na řízení v trestní věci sp. zn. 3 T 151/2017. Konkrétní namítaný postup spočívá ve způsobu provedení domovní prohlídky u stěžovatele, vykonané dne 2. 12. 2016, v průběhu které se policejní orgán měl seznámit s podklady stěžovatele k obhajobě v trestní věci vedené před krajským soudem pod sp. zn. 46 T 5/2015. Do spisu v přípravném řízení měly být též založeny přepisy odposlechů komunikace mezi stěžovatelem a jeho obhájci, přičemž stěžovatelem uplatněná obrana proti takovému postupu měla selhat, a to jak na úrovni dozoru nad zákonností trestního řízení, tak i v rámci dohledu Nejvyššího státního zastupitelství.

16. Zásah do práva na obhajobu stěžovatel shledává též v nepřiměřené kontrole jeho obhájců Vězeňskou službou České republiky (dále jen „vězeňská služba“) při návštěvách ve vazbě, zejména podrobné kontrole odevzdávané dokumentace, kontrole právních podání a dalších právních dokumentů, jejichž předávání nepodléhá žádnému zákazu. Dále poukazuje na nevhodnou akustiku ve vazební věznici, v důsledku čehož nemohl efektivně vykonávat své právo na důvěrnou komunikaci s obhájcem, když veškerá komunikace byla slyšitelná do okolních místností i na chodbu.

17. Třetí okruh námitek stěžovatele se týká porušení jeho základních práv postupem orgánů činných v trestním řízení v probíhající trestní věci vedené pod sp. zn. 46 T 5/2015, spočívajícím v založení kompletního obsahu mobilního telefonu i tabletu stěžovatele do trestního spisu a předání kopie veškerých dat z těchto zařízení na *blu-ray* nosičích státnímu zástupci, ostatním spoluobžalovaným a jejich obhájcům, ke kterému došlo na hlavním líčení dne 28. 2. 2018, přičemž součástí byla i data o komunikaci s obhájci, resp. jiná data mající význam pro strategii obhajoby. K uvedenému postupu mělo dojít navzdory tomu, že stěžovatel dopředu opakovaně upozorňoval, že k tomuto zásahu dojde a navrhoval přijetí vhodných opatření. Přesto se městský soud ani nepokusil oddělit materiály soukromé povahy, materiály obhajoby a materiály nesouvisející s trestním řízením od materiálů, které by mohly mít v trestním řízení význam, aby tak dostal závazkům plynoucím z čl. 6 a 8 Úmluvy. Takovýto razantní zásah do práv stěžovatele podle něj nesledoval žádný legitimní účel a z jednání orgánů činných v trestním řízení dovozuje jejich „zlý úmysl“ a porušení čl. 6 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 Úmluvy ve spojení s čl. 17 a 18 Úmluvy, jakož i čl. 4 odst. 4 Listiny.

18. V závěru ústavní stížnosti stěžovatel namítá porušení svého práva na ochranu soukromí podle čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 odst. 1 Úmluvy, ke kterému mělo dojít založením informací soukromého charakteru, včetně fotografií dětí a intimních fotografií manželky do soudního spisu krajského soudu i městského soudu vedených v jeho trestní věci.

19. V doplnění ústavní stížnosti stěžovatel poukázal na to, že v usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2019 sp. zn. II. ÚS 932/19, zejména v bodu 38 odůvodnění, jímž byla odmítnuta jiná jeho ústavní stížnost, je k porušení důvěrnosti komunikace obhájce a obviněného uvedeno, že se má tento argument uplatnit jako porušení práva na obhajobu v řízení ve věci samé, a nikoli v ústavní stížnosti ve věci vazby. S tím však podle stěžovatele nelze souhlasit, protože důsledkem pak je, že ve vazebním řízení není respektováno právo na obhajobu, resp. není součástí tohoto práva důvěrnost komunikace mezi obhájcem a obviněným klientem. Zásada důvěrnosti komunikace obhájce – klient však platí i ve vazebním řízení a narušení této důvěrnosti může být uplatněno i ve věci vazby. K tomu stěžovatel dodává, že narušení této komunikace probíhalo i po celý rok 2019 až do současné doby, kdy jen předávání materiálu obhajoby, které původně kontrolovala a prohlížela vězeňská služba za přítomnosti advokáta nebo advokátních koncipientů, nyní přebírá od advokáta, má je v držení a teprve po určité době je předává klientovi, takže jsou mimo jakoukoliv kontrolu a dispozici advokáta.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

20. Ústavní soud předtím, než přistoupí k meritornímu posouzení ústavní stížnosti, zkoumá, zda ústavní stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti a zda jsou dány procesní předpoklady jejího projednání stanovené zákonem o Ústavním soudu.

21. K části ústavní stížnosti týkající se usnesení krajského soudu ze dne 25. 9. 2019 sp. zn. 7 To 234/2019 Ústavní soud nejprve podotýká, že při původním znění petitu ústavní stížnosti, kterým stěžovatel nepožadoval zrušení tohoto usnesení, by ji musel v této části považovat za návrh, k jehož projednání není příslušný, když Ústavní soud je oprávněn zasahovat do činnosti orgánů veřejné moci výhradně následujícím způsobem: Může buď zrušit rozhodnutí orgánu veřejné moci, nebo zakázat příslušnému státnímu orgánu pokračovat v porušování základního práva a svobody a přikázat mu obnovit stav před porušením takového práva, pokud je to možné (§ 82 odst. 3 zákona o Ústavním soudu); z žádného ustanovení zákona o Ústavním soudu a především ústavního pořádku nelze dovodit, že by Ústavní soud byl povolán ke konstatačním „akademickým“ výrokům (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 225/05, IV. ÚS 697/05, I. ÚS 749/07, I. ÚS 1/10, I. ÚS 3572/10, I. ÚS 307/12, I. ÚS 4413/12, I. ÚS 198/13, IV. ÚS 518/16, III. ÚS 1107/16 či IV. ÚS 1994/16). Nicméně jelikož stěžovatel svůj původní petit změnil a o zrušení ústavní stížností napadeného rozhodnutí požádal, Ústavní soud shledává, že je k projednání ústavní stížnosti co do usnesení krajského soudu ze dne 25. 9. 2019 sp. zn. 7 To 234/2019 příslušný; rovněž konstatuje, že ústavní stížnost byla v této části podána včas k tomu oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, přičemž stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je proti uvedenému rozhodnutí přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

22. Pro úplnost k již uvedenému Ústavní soud dodává, že zvažoval i význam svého rozhodnutí pro stěžovatele v návaznosti na to, že napadené usnesení již není podkladem

pro zásah do jeho osobní svobody, když ta je v současnosti omezena na základě jiného rozhodnutí, a to pravomocného rozsudku, jímž mu byl uložen trest odnětí svobody, přičemž k nařízení jeho výkonu došlo dne 26. 9. 2019. Navzdory těmto skutečnostem nicméně Ústavní soud dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí o ústavní stížnosti v této části by nebylo pouze „akademickým výrokem“ bez reálného dopadu na postavení stěžovatele, když případné porušení stěžovatelových práv v souvislosti s rozhodováním o vazbě a jeho konstatování může mít pro stěžovatele význam a důsledky při uplatnění nároků na náhradu škody. Ústavní soud zde vyšel ze stanoviska svého pléna ze dne 6. 5. 2008 sp. zn. Pl. ÚS-st. 25/08 (ST 25/49 SbNU 673), podle něhož ochrana osobní svobody, která je zaručena v čl. 8 Listiny, v němž se stanoví, že nikdo nesmí být vzat do vazby, leč z důvodů a na dobu stanovenou zákonem a na základě rozhodnutí soudu (odst. 5), vyžaduje, aby nezákonné rozhodnutí o vazbě bylo vždy zrušeno, a to i v těch případech, kdy již vazba v době rozhodování Ústavního soudu netrvá.

23. Zbylou část námitek v ústavní stížnosti Ústavní soud vyhodnotil jako námitky nikoli proti rozhodnutím, ale proti jiným zásahům orgánů veřejné moci do práv stěžovatele. To platí i pro námitky proti postupu při dokazování a založení některých materiálů do spisu. Tyto námitky přitom nejsou z hlediska namítané ústavní nekonformity vazebního rozhodnutí relevantní a stěžovatel ani neuvádí, jakým způsobem by se tato údajná pochybení měla promítnout do posuzování ústavnosti rozhodování o vazbě.

24. Co se týče tohoto zbytku ústavní stížnosti, Ústavní soud konstatuje, že jedním ze základních pojmových znaků ústavní stížnosti jako prostředku k ochraně ústavně zaručených základních práv a svobod je její subsidiarita. Princip subsidiarity se po procedurální stránce projevuje v požadavku předchozího vyčerpání všech procesních prostředků, které zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu), a po stránce materiální v požadavku, aby Ústavní soud přistoupil k zásahu na ochranu ústavně zaručených základních práv a svobod až tehdy, kdy příslušné orgány veřejné moci nejsou schopny protiústavní stav napravit. Stanoví-li právní předpis, že v určité procesní situaci je k rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob příslušný určitý orgán veřejné moci, nemůže Ústavní soud rozhodnutí tohoto orgánu předbíhat. Princip subsidiarity je přitom nutno důsledně uplatňovat i ve vztahu k trestnímu řízení.

25. Ústavní soud již mnohokrát uvedl, že řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písmeno d) Ústavy je vybudováno především na zásadě přezkumu věcí pravomocně skončených, v nichž protiústavnost nelze zhojit jiným způsobem. Trestní řízení jako zákonem upravený postup poznávání, zjišťování a hodnocení skutečností, na kterých bude následně vybudováno meritorní rozhodnutí ve věci, představuje proces, v němž spolupůsobí a jenž průběžně kontrolují jednotlivé orgány činné v trestním řízení. V procesu, který probíhá, či teprve započal, lze případné vady napravit v rámci trestního řízení obvyklým a zákonem předvídaným způsobem, to znamená především samotnými orgány činnými v přípravném řízení, ale i soudním přezkumem. Intervence Ústavního soudu je v této fázi přípustná pouze výjimečně, a to za situace, v níž by šlo o zásah do základních práv a svobod, který by nebylo možno odčinit jinak (zejména vzetí do vazby). Pak by, po vyčerpání všech procesních prostředků, jež stěžovateli zákon poskytuje, mohla přicházet v úvahu ústavní stížnost. O takovou situaci však v posuzovaném případě nejde

(obdobně viz např. usnesení Ústavního soudu ze 17. 10. 2011 sp. zn. I. ÚS 2602/11, veřejně dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

26. Ústavní soud tak činí závěr o nepřipustnosti zbytku posuzované ústavní stížnosti, jak tak ostatně učinil již u námitek podobného charakteru v řízení o dřívější ústavní stížnosti stěžovatele (usnesení ze dne 8. 10. 2019 sp. zn. II. ÚS 932/19).

27. Pro úplnost Ústavní soud uvádí, že i kdyby snad předcházející závěr o nepřipustnosti zbytku ústavní stížnosti na některé dílčí v ní obsažené stěžovatelovy námitky nedopadal, v každém případě by je ani tak převážně nebylo možno meritorně posoudit, a to pro nedodržení lhůty. I pro případnou stížnost na jiný zásah orgánu veřejné moci než je rozhodnutí totiž platí lhůty v § 72 odst. 3 až 5 zákona o Ústavním soudu. Dle nich lze ústavní stížnost podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se stěžovatel o zásahu orgánu veřejné moci do jeho ústavně zaručených základních práv nebo svobod dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy k takovému zásahu došlo. Přitom tyto lhůty jsou propadné a nelze je tedy ani prodloužit, ani prominout. Zjistí-li Ústavní soud nedodržení lhůty, ústavní stížnost bez jednání odmítne. Ze stěžovatelem uváděných časových údajů je přitom zřejmé, že se o většině tvrzených zásahů do jeho práv dozvěděl již v roce 2017 a 2018 (ne-li dříve), zatímco nynější ústavní stížnost byla podána až dne 9. 12. 2019. Jako takto opožděné ostatně Ústavní soud hodnotil již některé podobné stěžovatelovy námitky ve věci stěžovatelovy ústavní stížnosti sp. zn. IV. ÚS 4342/18.

IV. Vyjádření k věci

28. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyzval účastníky a vedlejšího účastníka k vyjádření k ústavní stížnosti.

29. Městský soud se k ústavní stížnosti nevyjádřil, když zaslal pouze sdělení zapisovatelky, které však ve smyslu § 30 odst. 4 zákona o Ústavním soudu nelze považovat za vyjádření účastníka řízení.

30. Krajský soud uvedl, že před ním bylo vedeno odvolací řízení ve stěžovatelově věci, k čemuž bylo nařízeno veřejné zasedání na 4. a 5. 9. 2019, a v rámci toho proběhlo i vazební zasedání, neboť stěžovatel požádal o propuštění z vazby na svobodu, o čemž bylo rozhodnuto usnesením krajského soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 7 To 234/2019-9329, a veřejné zasedání bylo odročeno na dny 24. až 26. 9. 2019. Dne 24. 9. 2019 bylo veřejné zasedání přerušeno za účelem porady senátu (která proběhla dne 25. 9. 2019) do dne 26. 9. 2019, kdy byl vyhlášen rozsudek. Dne 23. 9. 2019 se vyjádřil evidenční senát krajského soudu tak, že příslušným k rozhodování po zrušení usnesení krajského soudu č. j. 8 To 113/2019-7679 Ústavním soudem je senát 7 To a dne 23. 9. 2019 byla tato věc senátu 7 To přidělena (č. 1. 9485-9486). Toto přidělení bylo předsedkyni senátu předloženo dne 24. 9. 2019 po přerušení veřejného zasedání. Vzhledem k tomu, že na den 26. 9. 2019 bylo oznámeno vyhlášení rozsudku ve věci samé, nezbylo, než urychleně věc připravit. Proto předsedkyně senátu zjistila u Ústavního soudu, že předmětný nálezný sp. zn. III. ÚS 1056/19 byl již stranám rozeslán (č. 1. 9488) a nařídila zaslání stížnosti státního zástupce

proti usnesení městského soudu ze dne 5. 3. 2019 sp. zn. 3 T 151/2017 obhajobě stěžovatele (č. 1. 9487, 9493). Ihned též nařídila neveřejné zasedání na den 25. 9. 2019 tak, aby rozhodnutí mohlo předcházet vyhlášení rozsudku ve věci samé. Dne 25. 9. 2019 v neveřejném zasedání došlo k rozhodnutí o předmětné stížnosti státního zástupce (č. 1. 9520) nyní napadeným usnesením. Krajský soud si byl vědom toho, že stížnost státního zástupce zasílá obhajobě ve vypjaté lhůtě, avšak s ohledem na to, že ve věci bylo nutno rozsudkem rozhodnout v merituu věci dne 26. 9. 2019, jiné řešení nebylo možné.

31. Krajský soud poukázal i na to, že obhajoba stěžovatele měla v mezidobí od podání ústavní stížnosti, o níž bylo rozhodnuto nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/2019, do doby rozhodování krajského soudu nyní napadeným usnesením spis opakovaně k dispozici, a tudíž do předmětné stížnosti mohla opakovaně nahlédnout.

32. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (dále jen „vrchní státní zastupitelství“) má za to, že stěžovatelem napadené usnesení není zatíženo nedostatkem kontradiktornosti řízení tak jako rozhodnutí předchozí, zrušené zmiňovaným nálezem Ústavního soudu. V případě předchozího usnesení totiž platilo, že o odůvodnění podané stížnosti státního zástupce se stěžovatel fakticky dozvěděl až po vydaném rozhodnutí krajského soudu č. j. 8 To 113/2019-7679 a tudíž neměl možnost se k němu vyjádřit. V současnosti však již je třeba upozornit na opakovaná ústní vyjádření stěžovatele, jež učinil v dalším průběhu trestního řízení (např. vazební jednání u krajského soudu konané dne 26. 6. 2019 či veřejné zasedání u krajského soudu dne 4., 5. a 24. 9. 2019). Taktéž je třeba upozornit na jeho písemná vyjádření v dalším průběhu řízení před odvolacím soudem. Stěžovatel prostřednictvím svých obhájců nahlížel do trestního spisu, a tudíž se s předmětným odůvodněním mohl seznámit a lze očekávat, že tak i učinil. Dále je třeba upozornit na skutečnost, že v mezidobí od vydání předmětného zrušeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2019 č. j. 8 To 113/2019-7679 bylo městským soudem dne 3. 6. 2019 vydáno další rozhodnutí týkající se vazebního stíhání stěžovatele (č. j. 3 T 151/2017-7162), kdy proti tomuto rozhodnutí podal státní zástupce vrchního státního zastupitelství dne 4. 6. 2019 pod č. j. 2 VZV 11/2017-1396 stížnost. Tato stížnost, se kterou se stěžovatel seznámil a o které bylo rozhodnuto po vazebním zasedání konaném dne 26. 6. 2019 krajským soudem, obsahovala mimo jiné odkaz na předchozí rozhodnutí krajského soudu ze dne 29. 3. 2019 č. j. 8 To 113/2015-7679 i na předmětnou stížnost státního zástupce, která byla stěžovateli doručována (24. 9. 2019). Stěžovatel při své obhajobě a vyjádření nesouhlasného stanoviska k podané stížnosti ze dne 4. 6. 2019 č. j. 2 VZV 11/2017-1396 jak v rámci svého ústního vyjádření, tak také ve svém písemném vyjádření, se vymezoval právě vůči argumentaci vrchního státního zastupitelství, jež byla identická, a to jak v řízení před prvním rozhodnutím krajského soudu ze dne 29. 3. 2019, tak také před druhým rozhodnutím stejného soudu ze dne 26. 6. 2019.

33. Vrchní státní zastupitelství k další části argumentace stěžovatele uvedlo, že byla uplatněna již v jeho předchozích ústavních stížnostech, na rozhodnutí o nichž lze odkázat (zejména viz usnesení ze dne 12. 3. 2019 sp. zn. III. ÚS 3238/18 a body 22 až 24 nálezu sp. zn. III. ÚS 1056/19). Dále zdůraznilo, že v průběhu řízení před obecnými soudy byla stěžovateli poskytnuta dostatečná možnost provádět porady se svými obhájci a nebylo z jeho strany namítáno, že by tyto porady nemohly být činěny, resp. že by mu v důvěrnosti jeho porad s obhájci zabráňovala přítomnost eskorty vězeňské služby, která postupovala

dle příslušných právních předpisů v souvislosti s výkonem vazby stěžovatelem. V návaznosti na uvedené vrchní státní zastupitelství navrhuje ústavní stížnost odmítnout.

34. Ústavní soud zaslal obdržená vyjádření stěžovateli na vědomí a k případné replice. Ten této možnosti využil. K argumentaci, že obhajoba měla dostatečně zajištěnu kontradiktornost trestního procesu, zejména pak když se mohla s předmětným odůvodněním stížnosti státního zastupitelství seznámit nahlédnutím do spisu, sdělil, že Ústavní soud v bodu 28 odůvodnění svého nálezu uvedl, že „*věc musí být nyní opětovně projednána krajským soudem, který bude znovu rozhodovat o podané stížnosti státního zástupce, s níž nejprve musí – v souladu se závazným právním názorem vysloveným v tomto nálezu – stěžovatele seznámit tak, aby se k ní mohl vyjádřit*“, tedy výslovně krajskému soudu uložil, aby své pochybení napravil aktivním seznámením stěžovatele s obsahem předmětného podání, na což také stěžovatel vyčkával. Nálezy Ústavního soudu přitom představují definitivní řešení ústavněprávních otázek v konkrétní věci, a proto musejí být dotyčným orgánem věrně provedeny a ústavněprávní výklad vyložený v nálezu Ústavního soudu musí být respektován (nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 1998 sp. zn. III. ÚS 425/97 (N 42/10 SbNU 285)).

35. Kromě toho stěžovatel uvádí, že senát krajského soudu 7 To původně ani nevěděl, že bude ve věci muset znovu rozhodovat, vzhledem k čemuž by byla snaha stěžovatele se vyjadřovat k předmětnému vazebnímu rozhodování v rámci probíhajících zasedání bezpředmětná. Je také nepřijatelné, aby krajskému soudu v rozporu s § 2 odst. 4 trestního řádu, který stanovuje, že bez zbytečných průtahů a s největším urychlením mají být projednány zejména vazební věci, trvalo tři týdny od vyhlášení nálezu Ústavního soudu dne 3. 9. 2019, než vůbec rozhodl, který senát bude znovu rozhodovat v dané věci.

36. Stěžovatel rovněž namítl, že přidělení věci senátu by mělo vyplývat z rozvrhu práce, nikoliv rozhodnutí nějakého evidenčního senátu, který k takovému rozhodování není pověřen, a stěžovatel ani neměl možnost podat námitku podjatosti proti jeho složení. Stěžovatel tak ústavní stížnost považuje nadále za důvodnou.

37. Stěžovatel dále doplnil, že nesouhlasí se závěry v usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 932/19 (zejména bod 38 odůvodnění), dle kterých námitky porušení důvěrnosti komunikace obhájce a obviněného nelze uplatňovat ve vazebním řízení, neboť i ve vazebním řízení existuje právo na obhajobu, které tuto důvěrnost zahrnuje. Taktéž dodal, že z hlediska včasnosti ústavní stížnosti nutno zohlednit, že narušování komunikace popisované v ústavní stížnosti trvá nadále až do současnosti.

38. Ústavní soud rozeslal obdržanou repliku stěžovatele k duplice. Vrchní státní zastupitelství v reakci na to zaslalo přípis, ve kterém upozornilo, že na některé stěžovatelovy námitky bylo reagováno v usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2020 sp. zn. II. ÚS 2889/19.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

39. Napadené rozhodnutí krajského soudu bylo výsledkem vazebního řízení konaného poté, co bylo nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/19 zrušeno usnesení krajského soudu č. j. 8 To 113/2019-7679. Stěžovatel opětovně vytýká porušení práv obhajoby a namítá nerespektování závaznosti kasačního výroku nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/19, ve kterém bylo při shledaném porušení procesních záruk řádného procesu krajskému soudu uloženo, aby věc opětovně projednal a rozhodl o podané stížnosti státního zástupce, „s níž nejprve musí – v souladu se závazným právním názorem vysloveným v tomto nálezu – stěžovatele seznámit tak, aby se k ní mohl vyjádřit“. Ústavní soud shledává, že této námitce stěžovatele nutno přisvědčit.

40. Vazba obviněného v trestním řízení představuje výrazný zásah do základních práv a svobod, k němuž lze přistoupit v souladu se zásadou *ultima ratio* toliko za situace, že požadovaného účelu nelze dosáhnout jinak. Přitom je však nezbytné respektovat předpoklady, za kterých takovýto zásah do osobní svobody ze strany orgánů činných v trestním řízení lze uskutečnit. Právě k jejich posouzení má sloužit rozhodování ve vazebním řízení, na které je nezbytné uplatnit zásady řádného procesu.

41. Záruky práva na obhajobu musí být poskytnuty i ve vazebním řízení. Osoba, o jejíž vazbě se rozhoduje, má právo být slyšena, má právo obeznámit se s argumenty státního zástupce a vyjádřit se k nim, přičemž k uplatnění těchto záruk jí musí být dána reálná možnost a nelze postupovat toliko formálně. Právo obeznámit se s obsahem stížnosti státního zástupce a vyjádřit se k argumentaci v ní plyne ze zásady kontradiktornosti řízení, která musí být respektována jako náležitost řádného procesu i ve vazebním řízení, přičemž při výkonu tohoto práva musí být zabezpečeny i požadavky plynoucí z práva na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny.

42. Tato práva nebyla usnesením krajského soudu č. j. 8 To 113/2019-7679, zrušeném nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1056/19, respektována. Ústavní soud tak proto v daném nálezu vydal výše citovaný pokyn, jehož účelem bylo odstranění následků spojených s konstatováním porušení práva stěžovatele na soudní ochranu, práva na rovnost účastníků v řízení a práva na to, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby a aby se mohl hájit sám nebo prostřednictvím obhájce, zaručených v čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 40 odst. 3 Listiny, a to za současného respektování zásady zdrženlivosti, když Ústavní soud nehodnotil zákonnost rozhodnutí o samotné vazbě a nepředjímal výsledek vazebního řízení.

43. Z doručenek vyplývá, že náleze Ústavního soudu byl tehdejšími účastníky řízení včetně krajského soudu doručen dne 4. 9. 2019. Odůvodnění stížnosti státního zástupce však krajský soud zaslal až dne 24. 9. 2019 v 17:46 hodin, přičemž právnímu zástupci stěžovatele bylo doručeno téhož dne v 18:45 hodin. O stížnosti státního zástupce bylo následně rozhodováno v neveřejném zasedání konaném následujícího dne v čase 14:00 až 14:15 hodin (viz protokol na č. l. 9520 spisu krajského soudu sp. zn. 7 To 234/2019).

44. Z uvedeného plyne, že krajskému soudu trvalo 20 dní, než reagoval na instrukci Ústavního soudu a stěžovateli poskytl odůvodnění stížnosti státního zástupce k vyjádření. Naproti tomu časové období mezi doručením přípisu státního zástupce stěžovateli a rozhodováním soudu, které měla obhajoba k dispozici k zaslání vyjádření, netrvalo ani jeden celý den. Zasedání soudu nadto proběhlo v neveřejné formě, tedy obhajoba neměla možnost se vyjádřit ani při jeho konání. Takový postup krajského soudu nepovažuje Ústavní soud za přijatelný.

45. Třeba zdůraznit, že šlo o rozhodování o vazbě, tedy typ věci, jakou je nutno projednávat s největším urychlením (§ 2 odst. 4 trestního řádu). Nutnost postupovat urychleně a chránit důsledně práva obhajoby nadto byla o to zjevnější, že ve věci již ve prospěch stěžovatele rozhodl Ústavní soud, který uložil svým nálezem zaslání předmětného přípisu státního zastupitelství obhajobě. Zaslání tohoto přípisu přitom představovalo zcela jednoduchý úkon a v jeho provedení soudu ani nic relevantního nebránilo. Skutečnost, že soudní senát po určitou dobu nevěděl, že má být ve věci příslušný k rozhodování, v této souvislosti nelze zohledňovat, když vnitřní nastavení procesů na soudě nemůže jít k tíži obhajoby. Jelikož odeslání daného přípisu trvalo soudu 20 dní, přičemž následkem takového promarnění času soudem bylo, že obhajoba měla jen zcela minimální, méně než jednodenní, čas k vyjádření, pak tento postup nutno hodnotit jako nesplňující požadavek na projednávání vazebních věcí s největším urychlením a v dané situaci vedoucí k porušení stěžovatelových práv na soudní ochranu, rovnost účastníků (stran) v řízení a na obhajobu.

46. Případná je i související námitka stěžovatele, že přípis státního zastupitelství zasláný stěžovateli k vyjádření by měl být provázen odpovídající časovou informací. Rozsah času, který má obhajoba k dispozici k výkonu své úlohy, by pro ni měl být předvídatelný. V případě poskytované možnosti vyjádření by tak mělo být pro obhajobu zřejmé, do kdy může být učiněno. To lze naplnit obvyklým stanovením lhůty k vyjádření obsaženým v průvodním dopise, nebo může postačovat, že obhajoba si může tuto informaci z něčeho dovodit, například zná termín soudního jednání, kdy má být věc projednávána. Zůstane-li však časové ohraničení možnosti vyjádření pro obhajobu neznámé a nepředvídatelné, zvláště pak v situaci, kdy reálně činí jen krátký časový okamžik, pak dochází k porušení práv na soudní ochranu, rovnost účastníků (stran) v řízení a na obhajobu. K tomu došlo i v právě posuzované věci, když dle tvrzení stěžovatele, které odpovídá i obsahu spisu krajského soudu, a které nebylo v této části ani zpochybněno vyjádřeními zaslányými k ústavní stížnosti, mu potřebná informace poskytnuta nebyla.

47. Ústavní soud nepovažuje za přesvědčivou ani argumentaci krajského soudu a vedlejšího účastníka, že stěžovatel měl možnost se s předmětným odůvodněním stížnosti státního zástupce seznámit již dříve, zejména nahlédnutím do spisu. Takovéto faktory by třeba mohly hrát roli při posuzování postupu obecných soudů za jiných okolností, nikoliv však v případě, kdy, jak správně uvažuje stěžovatel ve své replice, Ústavní soud nálezem výslovně krajskému soudu uložil, aby své pochybení napravil seznámením stěžovatele s obsahem předmětného podání. Stěžovatel neměl důvod aktivně vyhledávat předmětné podání, z vlastní iniciativy se seznamovat s argumentací státního zastupitelství a vyjadřovat se k ní v situaci, když dle daného nálezu ho krajský soud měl s tímto podáním seznámit a poskytnout mu prostor k vyjádření. V případě že předchozí nález Ústavního

soudu založí pro stěžovatele očekávání, že obecný soud bude určitým způsobem konat (zašle určitý dokument), pak nelze stěžovateli vytýkat, že na takové konání obecného soudu spoléhal a vyčkával, byť by třeba i větší aktivitou při výkonu obhajoby byl schopen absenci jednání soudu kompenzovat (dokument byla obhajoba schopna získat jinak).

48. Ústavní soud tak uzavírá, že ačkoli krajský soud ve věci rozhodoval poté, co bylo předchozí jeho rozhodnutí zrušeno nálezem Ústavního soudu, došlo k tomu, že již jednou mu vytknuté vady znovu zopakoval, k nezbytným zásadám řádného procesu opět nepřihlížel, resp. pokyn Ústavního soudu dostatečně důsledně nerespektoval, a jeho nové rozhodnutí tak bylo výsledkem vazebního řízení nadále porušujícího základní procesní práva stěžovatele. Odůvodnění stížnosti státního zástupce bylo obhájcí stěžovatele doručeno po promarnění téměř třech týdnů, kdy tak mohlo být učiněno, dne 24. 9. 2019 ve večerních hodinách, bez toho, že by mu byla poskytnuta lhůta k vyjádření se nebo byl informován o termínu neveřejného zasedání, a zasedání soudu, a to v neveřejné formě, se konalo následující den, tudíž obhajoba, navzdory očekávání založeném předchozím nálezem Ústavního soudu, neměla reálnou možnost kvalifikovaně reagovat na argumentaci státního zástupce v jeho stížnosti a nemohla tak žádným způsobem ovlivnit závěry rozhodujícího soudu. Ani nové rozhodnutí krajského soudu tak nemohlo při přezkumu před Ústavním soudem obstát.

49. Pokud jde o ostatní námitky stěžovatele proti usnesení krajského soudu, Ústavní soud se jimi pro nadbytečnost nezabýval, když dosavadní závěry ke zrušení napadeného usnesení krajského soudu plně postačují, a stěžovatel se již ani nenachází ve vazbě nýbrž ve výkonu trestu, pročez po zrušení předmětného usnesení Ústavním soudem již o jeho vazbě nebude krajským soudem znovu rozhodováno a případná další zjištění Ústavního soudu by tak již nemohla mít význam pro vazební řízení, ze kterého napadené rozhodnutí vzešlo.

VI. Závěr

50. Ústavní soud shrnuje, že trvá-li soudu rozhodujícímu o stížnosti ve vazebním řízení 20 dní, než realizuje pokyn z předcházejícího nálezu Ústavního soudu, aby byla stížnost státního zastupitelství zaslána obhajobě k vyjádření, přičemž obhajobě nestanoví žádnou lhůtu k vyjádření, a té ani z jiných zdrojů není známo, do kdy by se měla vyjádřit, a následně po provedeném doručení textu stížnosti o ní rozhodne po méně než 24 hodinách v neveřejném zasedání, pak porušuje zejména právo stěžovatele na obhajobu, když takto absentuje možnost ústního vyjádření při jednání a poskytnutí malého časového rozsahu k písemnému vyjádření, způsobené nadto v rozhodující míře tím, že soud při doručování nepostupoval s největším urychlením jak vazební věci vyžadují, jakož i pro nepředvídatelnost časového limitu, do kdy má být vyjádření učiněno, nelze považovat za dostatečné. Nutno tak konstatovat porušení práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, na rovnost účastníků (stran) řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny a práva na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny.

51. Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud ústavní stížnosti zčásti podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu vyhověl, a ve zbytku ji odmítl podle § 43 odst. 1 písm. e) a b) téhož zákona jako návrh zčásti nepřipustný a zčásti podaný po lhůtě stanovené tímto zákonem pro jeho podání.

52. Jde-li o stěžovatelův návrh na přednostní projednání věci, Ústavní soud neshledal důvody k upřednostnění jeho ústavní stížnosti před stížnostmi jiných stěžovatelů, zejména s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel se již v době vznesení takového návrhu nenacházel ve vazbě.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 29. září 2020

Jiří Zemánek
předseda senátu